

som det ærede Medlem Hr. Pinstrup meddelte forleden Aften, er et talende Vidnesbyrd om de store Vanskeligheder, det danske Landbrug har haft at kæmpe med i det sidste Aar, og disse Landbrugsregnskaber er endda, som det ærede Medlem oplyste, fra vort Lands bedste Egne. Man kan da gaa ud fra, at de Landbrugsregnskaber, der vil komme fra de daarlige Egne, vil vise et langt ugunstigere Resultat. Jeg tror derfor at turde hævde, at Verdenskrisen har ramt det danske Landbrug lige saa haardt som den danske Industri. Det er ogsaa karakteristisk, at det ærede Medlem Hr. Hauge forleden Dag udtalte, at han gerne vilde tro, at det danske Landbrug sidste Aar havde givet et betydeligt Underskud. Det er ikke de Toner, der plejer at lyde fra den Side, særlig maa man sige, at Bladet „Social-Demokraten“ plejer at fremstille det danske Landbrugs Erhvervsforhold i et rosenrødt Skær.

Forholdet er i Virkeligheden i Øjeblikket dette, at Prisen paa flere af Landbrugets Udførselsartikler ligger omkring Priserne fra 1914, medens Udgiftskontoen viser Priser, der ligger betydeligt over Priserne i 1914. Det er dette Forhold, som gør Stillingen saa overordentlig vanskelig. Der skrives saa meget i Dagbladene om Køberstrejke. Jeg vil hævde, at det danske Landbrug har været nødsaget til at indskrænke sine Udgifter, hvor det har været muligt. Man har saaledes maattet undgaa at anskaffe nye Maskiner og den Slags Ting, og Landmændene er ogsaa i stor Udstrækning gaaet over til at udføre de Reparationsarbejder, de kan, ved egen Hjælp. Men trods den største Nøjsomhed og Paapasselighed kæmper mange Landmænd i Øjeblikket en haard økonomisk Kamp for at klare Skærene.

Stillingen maa altsaa, naar man skal sige det kort, karakteriseres som mørk for det danske Landbrug i Øjeblikket. Der er dog eet Lysspunkt, nemlig at Smør og Flæsk er de Varer, der er faldet mindst i Pris. Det er netop de to Artikler, der danner Grundlaget for det mindre Landbrugs økonomiske Bestaaen. Det er derfor glædeligt, at det er netop de to Artikler, der er faldet mindst i Pris. Jeg tror, det vil møde Paaskønnelse fra Landbruget, at Landbrugsraadet og Landbrugsministeriet har gjort saa meget for at skaffe vore Varer Indpas paa de forskellige mellemeuropæiske Markeder. Det var i høj Grad interessant at høre de Oplysninger, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup gav forleden Aften om dette Forhold. Det er ogsaa i høj Grad glædeligt, at Kød-eksporten til Norge igen er kommet i Gang,

om end jeg maa beklage, at den kun foregaar fra det nordlige Jylland. Det vilde være i høj Grad ønskeligt, om større Dele af Landet kunde komme ind under den Ordning, og jeg henstiller i denne Forbindelse til den højtærede Landbrugsminister at gøre derfor, hvad der kan gøres.

Efter disse faa Betragtninger over Landbrugets Forhold skal jeg gaa over til at omtale et særligt Forhold. Der findes en Del Særrettigheder til Fiskeri ved vore Kyster og Fjorde og i vore Indsøer, hvilke Særrettigheder stadig giver Anledning til Misfornøjelse og Strid mellem Rettigbedernes Indehavere og Fiskerne. Jeg tænker ikke alene paa de særlige Aalegaardsrettigheder, men ogsaa paa alle de andre særlige Fiskerirettigheder. Jeg er klar over, at det er et meget vanskeligt Forhold at lovgive om, maaske lige saa vanskeligt som Spørgsmaalet om Lens og Stamhuses Overgang til fri Eje; men det vil være i høj Grad ønskeligt, om vi en Gang kunde faa det gamle Stridsspørgsmaal om Særrettigheder til Fiskeri afgjort. En Afløsning af Særrettighederne maa naturligvis ske ved Erstatning og paa en saadan Maade, at det gamle Stridsspørgsmaal bliver bragt ud af Verden og ikke mere giver Anledning til Strid, og det er, saa vidt jeg ved, ogsaa det, den om dette Spørgsmaal nedsatte Kommission har foreslaaet. Ved Afløsningen vil der blive stillet Krav til Staten, og jeg er klar over, at Tiden i Øjeblikket ikke er særlig gunstig til at stille store Krav til Statskassen; men jeg henstiller alligevel til den højtærede Landbrugsminister i en nogenlunde nær Fremtid at tage dette Spørgsmaal op til Løsning, thi det er en meget vigtig Sag, der berører en Del Mennesker i Landets forskellige Egne.

Jeg skal dernæst omtale et Andragende, som er indsendt til Kirkeministeriet fra Beboerne i Aalestrup om en Bevilling til delvis Ombygning af Aalestrup Kirke. Det er en ret sørgelig Kendsgerning, som jeg tror bekræfter sig atter og atter, at vore nye Kirker ikke tilnærmelsesvis er bygget saa godt og solidt som de Kirker, der blev opført her i Landet i Middelalderen. Medens vore gamle Kirker har staaet i Aarhundreder og trodset Tidens Tand uden store Ombygninger eller Reparationer, viser det sig, at vore nye Kirker ret hurtigt kommer til at trænge til gennemgribende Reparationer. Denne Regel har desværre i en sørgelig Grad bekræftet sig ved Aalestrup Kirke. Efter dens Opførelse viste der sig straks flere konstruktive Fejl, som Statens tilsynsførende har sin store Del af Skylden for;